

binnenland

'Ik voel me als een kind van acht wanneer ik naar de training rijd. Ik ben nog maar de grens over, en een rugzak valt van me af.' © Kaat Pype

zomerreeks Hoe gaat het met u?

'Als de wedstrijd begint, neemt mijn alter ego het over'

Oshin Derieuw (35) ging op haar 19de noodgedwongen op zoek naar een passie. Ze begon te boksen, en dat mondde uit in wereldtitels en zelfs een ander leven. 'Boksen is mijn opium. Als ik ooit moet stoppen, zal ik psychische begeleiding nodig hebben.'

 Een huis in Kuurne. 'Hier woont een kampioen' heeft iemand op het raam geplakt, samen met vele lieve aanmoedigingen en felicitaties. Het is de plek van Oshin Derieuw en Charlotte Deldaele. De eerste is bokser, de tweede triatlete. Twee topsporters die bij elkaar de liefde hebben gevonden en intussen drie jaar getrouwd zijn.

Er klinkt geblaf. Of ik bang ben van honden, vragen ze bezorgd. Marcel komt aangelopen, een jonge staffordshireterriër die verrassend schattig blijkt. Hij legt zijn kop op mijn dij. We zitten in een gewone keuken, maar één muur verraadt dat het hier anders is dan elders. Aan die muur hangen de bokstrofeeën. Met als blikvanger: een *Golden Glove*, de gouden handschoen die Derieuw in 2021 kreeg, als beste bokser van België. Ze volgde daarmee Delfine Persoon op, die hem zeven keer op haar naam schreef. Er hangt nog indrukwekkend materiaal: dit voorjaar haalde Derieuw bijvoorbeeld de intercontinentale IBO-titel bij de superlichtgewicht. Om maar te zeggen: op haar 35ste zit ze op een high.

Het was een jaar van uitbreken, doorbreken en er staan. Maar er waren ook tegenslagen. Door een knieblesure en

onvoldoende kwalificatiewedstrijden vanwege corona miste ze een ticket voor de Olympische Spelen in Tokio. Maar tegenslagen blijven niet hangen. 'Un mal pour un bien', leerde ze van haar coach Mohamed Nichane. 'Het is hard op het moment zelf, en natuurlijk heb ik daar ook emotioneel op gereageerd, maar die knieblesure heeft me ook gedwongen om anders te leren trainen, waardoor ik uiteindelijk een betere versie van mezelf ben geworden. Ik heb zelfs nog die Golden Glove gewonnen. Tegenslagen omvormen naar opportuniteiten, daar komt het altijd op neer.'

Zoeken en dolen

Nichanes naam zal nog een paar keer vallen tijdens het gesprek. Het is een van de mensen die haar gebracht hebben waar ze nu staat. 'Un bijou', noemt ze hem. 'Zo iemand van wie je hoopt dat die nooit meer uit je leven verdwijnt.'

Hun levens kruisten elkaar relatief laat. Oshin Derieuw was ook al 19 toen ze voor het eerst de bokshandschoen aantrok. Het was een tijd van zoeken en dolen, zegt ze. Boksen heeft haar gered. Ze vertelt over lastige familiesituaties en crisissen. 'Vanaf mijn 13de voelde ik mij niet meer gesteund. Ik had het gevoel dat ik zelf een

ouder moest zijn in plaats van een kind dat een ouder nodig had. Ik was intelligent genoeg om te gaan studeren, maar de omstandigheden waren er niet naar. Dat is altijd een frustratie gebleven. Ik heb heel diep gezeten, heb zelfmoordgedachten gehad. Ik heb zelfs gebeden, ook al ben ik niet gelovig. Ik wou gewoon dat alles eindelijk eens normaal kon worden.' Op haar 17de ging ze alleen wonen, en kreeg ze leefgeld van het OCMW. Daarvan moest ze de huur van een studio betalen.

'Ik was iemand met een extreem temperament in die periode. Als ik boos was, was ik superboos. Als ik down was, was ik enorm down. Ik dacht dat het zou helpen als ik een passie in mijn leven had. Mijn broer Chilo was een professionele skater, en ik keek daar wat jaloers naar. Iets hebben waarvoor je je kon smijten, dat wou ik ook.'

Dat 'iets' kwam uit de lucht vallen, toen een kennis haar voorstelde om eens mee te gaan boksen. 'Ik kwam die zaal binnen en het was liefde op het eerste gezicht. Ik was kapot na die eerste keer, maar ik merkte ook dat ik er aanleg voor had. Dat werd ook bevestigd, wat me weer motiveerde om er verder in te gaan. In het boksen kreeg ik plots te horen dat ik iets kon, en dat had ik

nooit gehad, niet thuis en niet op school.'

Maar het duurde nog tot 2014, tot haar 27ste, voor ze zichzelf zonder blozen 'bokser' durfde te noemen. Dat was het jaar waarin ze in een club in Noord-Frankrijk ging trainen en Nichane, toen al 62, ontmoette. 'Ik kreeg er meteen veel kansen, veel meer dan in België, waar ik nooit de indruk had dat ze vrouwenboksen heel belangrijk vonden. Ik mocht er meteen een wedstrijd op topniveau boksen tegen Katie Taylor (*Ierse rivale van Delfine Persoon, red.*)'

Opium in de ring

Als je naar de wedstrijd filmpjes van Derieuw kijkt, valt het op hoe vrolijk en blij ze de ring in gaat. Huppelt bijna, eeuwig lachend. Ze moet er ook nu om lachen: 'Ik heb het geluk dat ik verliefd ben op mijn sport. Echt. Ik voel me als een kind van acht jaar wanneer ik naar de training rijd. Ik ben nog maar de Franse grens over en ik heb al het gevoel dat er een hele rugzak van mij afvalt. Boksen is mijn opium, het geluk van mijn leven. Aanvankelijk haalde ik vooral plezier uit het weggelopen van mijn opgehoopte frustraties. Maar intussen geniet ik er vooral van hoe ik mezelf steeds verder push. En ook de omgeving speelt: